

O uzvišenosti i budućnosti

Self-Portrait (Filip Glas -20 Etida za klavir): Nada Kolundžija, Branka Parlić, Nataša Penezić (klavir), Velika dvorana Kolarčeve zadužbine

Dvadeset Etida za klavir Filipa Glasa doživelo je svoju integralnu beogradsku premijeru, ubrzo nakon što su se u tom kompletnom izdanju začule uopšte u svetu i Evropi. Koncertom naše tri pijanistkinje, posve različitih senzibiliteta, ali bez sumnje predano posvećenih negovanju i promovisanju savremenog klavirskog izraza – Nade Kolundžije, Branke Parlić, Nataše Penezić – Međunarodni festival nove muzike Ring Ring proglasio je sebe otvorenim jubilarni dvadeseti put, predajući svojoj više nego punoletnoj publici tako jednu amajliju u posed, jedan zalog najmodernijeg zvuka, ali onog sa toliko otmenom, 'cool' patinom, da se teško moglo pronaći izuzetnije podudaranje u brojkama između Festivala i repertoara, a da sadržaj bude toliko silovit i u isti mah oplemenjujući.

0 | Piše: Zorica Kojić | 22. maja 2015. 09.44

Smenjujući se na podijumu Velike dvorane Kolarčeve zadužbine u jednom nadnaravnom mimohodu sopstvenih zvučnih bića – Kolundžija, Parlić i Penezić toliko su od sebe pružile u ovom nestvarnom muzičkom obredu, toliko prisno prožele sebe Glasovom jedinstvenom atmosferom, da su njihova tela upravo blistala treperavim raskošima ove muzike koja jednostavno izvire pre iz ličnosti nego iz instrumenta, kao iz kakvog živućeg vrela, bukteći i žuboreći na način toliko jedan drugom naizgled nalik, a toliko različit poput prolaznih savršenstava kaleidoskopa. Nada Kolundžija otvara ovaj ritual-misiju, uronivši namah u onaj Glasov svestremenski, svevideći temperament. Ta topotavost što se sliva kakvim toboganima sa nedoglednih visina, stalno iznova se susrećući sa svojim decentnim oduševljenjem, te ruke pune elegičnog izričaja dok dodaju krik bluesa sadašnjice, razvijajući se u moćni ep, pravo jedno biblijsko prikazanje oblika u super-gradu, koji tako počinje da progovara glasovima muzike – ostavljaju vas bez daha.

Branka Parlić donosi pak jedan kristalno svež ugođaj u vrelinu ove Kolarčeve Ring Ring večeri. Poput ledenog okeana iz mašte, koji nas se iz kakve nepregledne daljine dotiče svojim kapljicama, da pretvori se najedanputa u žrvanj tih beskrajnih potočića dragulja, njen Filip Glas povremeno zvuči kao neka krasna himna o uzvišenosti budućnosti, što se razleže povrh razmišljanja čoveka u gradu. Nataša Penezić pak svojom mladošću dodaje one vodoskoke u zraku, turbine koje mašu svemiru na osobenom jazz pogonu. Tu je izronilo rađanje jednog dubokog uzbuđenja, sva ona prozračnost doživljaja Glasovog ushita što se u vatrometima raspršava kao odjecima. Zarobljeni smo tako tokom čitave večeri ovde u Glasovoj čudesnosti, kao zatočeni u paocima bicikla iz fantazije, naterani u ples ritmovima koji se pokreću i preoblikuju u pokretu, opojno kličući danu i noći, rasplamsavanju zvezda, odvijanju jedne specijalne svakidašnjice u stalnom sustizanju protoka ulica, uzdača prirode i plovljenju nekih nezamislivih oblaka nebesima sopstvene sobe bića. Zaista potresno i ushićujuće iskustvo.